

къмъ общественнитѣ и държавни интереси, вмѣсто да се робува на егоистичния моралъ. Българското дете, младежъта и зрѣлата възраст трѣбва да превъзмогнатъ въ себе си прекомѣрния индивидуализмъ и суровата себичностъ, за да цѣвне едно ново политическо чувство за народностна гордостъ, да се укрепи и една не принудена, а свободна обществена, солидарностъ подъ егидата на българската държава.

Само трѣбва да се пазимъ отъ увлѣчения, да не вдигаме прекомѣрно мѣрника, за да не надхвърлятъ изстрелитѣ поставената цель. Въ нашитѣ извъндържавни национални аспирации ние не трѣбва да бждемъ максималисти. Чувството за реалнитѣ възможности не трѣбва да ни напуска никога и готовността къмъ взаимни отстъпки не бива да ни липсва.

Сжщата препорѣка важи и въ вжтрешната ни национална политика, чиято крайна цель не може да бждедруга, освенъ — заздравяване на политическото единство, наречено българска национална държава. И тукъ всѣка бруталностъ и всѣко варварско интерпретиране на национализма не ще покачи курсъ на българския левъ и моралния курсъ на българското име. И тъкмо отъ тази гледна точка мене ми се виждатъ твърде изкуствени и пакостни раздухването на националнитѣ страсти и подражателнитѣ лозунги отъ чужди политически доктрини, създадени другаде за нужди и цели, съ които българската сждба нѣма нищо общо.

Напротивъ, българска сждба, както вече казахъ, има едно минало и едно настояще, но има да осъществява и едно бждеще. Цѣль народъ съ българско самочувствие, живѣе съ това, което ще дойде, което ще сжществува като бждеще. Ние трѣбва да покажемъ широко разбиране въ нашия стремежъ къмъ вжтрешно и външно национално обединение. Ако вжтрешното обединение на национална и социална база ние не бихме могли да постигнемъ въ най-решителнитѣ часове на нашата създаваща се история, това би било лошо указание за нашата способностъ и къмъ по-широки обединения.

Една нация, като нашата, която е въ изграждане и се нуждае отъ морална притегателна сила, преди всичко къмъ компактнитѣ български маси, извънъ общото отечество, нуждае се отъ близки и далечни приятелства, не трѣбва да се затваря въ себе си и да вижда въ собствената си срѣда въ всѣки друговѣрецъ врагъ на държавата. Съ зълъ шовинистиченъ духъ и чрезъ социаленъ партикуляризмъ на класитѣ и съсловията не може да се създаде национално вдѣхновение.

И затова българския национализмъ трѣбва да си остане за вжтре и за вънъ уравновѣсенъ, човѣченъ и го-